

Mødet den 18. April 1912. (For lukkede Døre).

Fraværende: N. Joh. Laursen.

1. (J. Nr. 71—1912). Indstilling fra Slagtehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Installationen af Lysanlæg i Eksportslagteriet og Luftkølerummet** til Aarhus Dynamo- & Elektromotorfabrik (S. P. Johansen) for 1320 Kr.

Simonsen meddelte, at Entreprisen ikke omfattede Leveringen af en Del Buelamper.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 63—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Murerarbejdet til Pavillon II for epidemiske Sygdomme ved Marselisborg Hospital** til Murermester Johs. Jensen, Skovvangsvej, for 37660 Kr.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 62—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Tømrerarbejdet til Pavillon II for epidemiske Sygdomme ved Marselisborg Hospital** til Tømremester N. C. Christiansen, Vesterbrogade 64, for 8100 Kr.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 60—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Maler-**

arbejdet til Desinfektionsanstalten, Ligkapellet og Staldbygningen ved Marselisborg Hospital saaledes: Desinfektionsanstalten: Malermester A. Boysen, Bülowsgade 63, for 298 Kr. Ligkapellet og Staldbygningen: C. C. Nielsen, Nørregade, for henholdsvis 207 Kr. og 102 Kr.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 59—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Blikkenslagerarbejdet til Desinfektionsanstalten, Ligkapellet og Staldbygningen samt Kobberarbejdet til Hovedindgangspartiet ved Administrationsbygningen ved Marselisborg Hospital** saaledes: Desinfektionsanstalten: H. P. Salling, Vestergade, for 603 Kr. Ligkapellet: Grauleff, Mejlgade, for 549 Kr. Staldbygningen: Secher, Nørregade, for 208 Kr. Kobberarbejdet: Henriksen, Nørrebrogade, for 1853 Kr.

Indstillingen vedtoges

6. (J. Nr. 58—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Glarmersterarbejdet til Desinfektionsanstalten, Ligkapellet og Staldbygningen ved Marselisborg Hospital** til Glarmester E. Knolls Efterfølger, Ryesgade, for henholdsvis 55 Kr., 100 Kr. 12 Øre og 22 Kr.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 61—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Snedkerarbejdet til Desinfektionsanstalten, Ligkapellet og Staldbygningen ved Marselisborg Hospital** til Snedkermester M. Andersen, Skovvangstov 4, for henholdsvis 1143 Kr., 1296 Kr. og 350 Kr.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 70—1912). Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling angaaende **Erstatning fra Jydsk Telefon Aktieselskab for Nedlægning af Kabler i Kommunens Gader og Veje**:

»Idet Udvalget herved paany fremsender Sagen om den Kommunen tilkommende Erstatning fra Telefonselskabet for Nedlægningen og Tilstedeværelsen af flere Kabler i Kommunens Gader og Veje udover den Gadelængde af 10000 m, om hvilken der i 1904 er afsluttet Overenskomst, skal man erindre om, at Byraadet har tilladt, at Selskabet maatte paabegynde Nedlæggelsen af de nye Kabler, og at der til Afgørelse af Erstatningsspørgsmaalet er udmeldt 2 Skønsmænd nemlig d'Hrr. Fabrikant Vestesen og Overbanemester Jensen.

Den 25. f. M. har Udvalget haft et Møde med Telefonselskabet i Overværelse af Skønsmændene, paa hvilket der iflg. Udvalgets Forhandlingsprotokol skete følgende:

»Mandag den 25. Marts holdtes efter Indvarsling af Fabrikant Vestesen og Overbanemester Jensen, som vare udmeldte til Skønsmænd i Sagen mellem Aarhus Byraad og A/S Jydsk Telefonselskab, Møde i Byraadssalen.

Tilstede vare d'Hrr.

Fabrikant Vestesen,
Overbanemester Jensen,
Bankdirektør Schou,
Grosserer Matzen,
Direktør Kirk,
Murermester Magnus Nielsen,
Pastor Laursen,
Restauratør Jacobsen og
Stadsingeniør Jørgensen.

Parterne enedes om følgende:

D. D. er Bestyrelsen for Jydsk Telefonaktieselskab og Udvalget for Brolægning m. m. under Forbehold af Byraadets Approbation enedes om, at Selskabet har Ret til at nedlægge Kab-

ler udover de i Kontrakten af $\frac{3}{4}$ 1904 nævnte
 10000 m Gade yderligere
 for Aaret 1912 i indtil 7000 m Gade
 i Aaret 1915 i yderligere indtil . . 4000 —
 i Aaret 1918 i yderligere indtil . . 4000 —
 og at have disse Kabler liggende til Konces-
 sionens Udløb i Aaret 1920, mod at Selskabet
 betaler til Aarhus Byraad ved Overenskomstens
 Underskrift et Beløb af Kr 6000 kontant.

Den bestaaende Overenskomst forbliver iøv-
 rigt uforandret«.

Udvalget skal anbefale Byraadet at godkende
 ovenstaaende, dog at der til Pkt. III,6 i den
 nuværende Overenskomst tilføjes følgende: »Paa
 Telefonselskabets Planer, der fremsendes til By-
 raadets Approbation, skal være indtegnet samt-
 lige Ledninger i Gaderne, der efter Brolægnings-
 udvalgets Skøn kunne faa Betydning ved Bestem-
 melse af Telefonledningernes Plads i Gaderne«.

Magnus Nielsen forelagde Indstillingen
 og refererede Sagens Historie. Ved Forhandlingen
 havde Selskabets Mænd fastholdt deres Opfattelse
 af, at Selskabet i Henhold til Koncessionen gen-
 nem Ministeriet kunde faa Erstatningen fastsat til
 en Afgift engang for alle, medens Brolægningsud-
 valget vedblivende havde fastholdt, at Erstatningen
 for Nedlæggelsen af ny Kabler ud over de i den
 gamle Overenskomst omhandlede 10000 m skulde
 gives ved en aarlig Afgift. Dennes Stør-
 relse havde Taleren tænkt sig ansat til 1000 Kr.
 Endvidere havde Selskabet hævdet, at det denne
 Gang nærmest drejede sig om Landeveje, medens
 Udvalget havde ment, at den overvejende Del af
 de paagældende Strækninger maatte betragtes som
 Gader. Ved den i Indstillingen nævnte Sammen-
 komst, hvor de to udmeldte Mænd, Fabrikant

Vestesen og Overbanemester Jensen havde været til Stede, var man da enedes om det nu foreliggende Tilbud. Taleren havde bestemt pointeret, at Byraadet næppe vilde fravige Kravet om en aarlig Afgift, og Taleren kunde da heller ikke se andet, end at man ved Forhandling om Erstatning for ny Kabelnedlægning maatte gaa ud fra den Betragtning, der var gjort gældende i Overenskomsten om de første 10000 m. I sidste Instans skulde imidlertid Ministeriet afgøre, hvilket Princip der skulde raade, og Spørgsmaalet nu var alt-saa, om Byraadet vilde gaa ind paa det nu foreliggende Forslag, eller om det ønskede Sagen ind-anket for Ministeriet.

F o r m a n d e n foreslog at spørge Ministeriet, hvorvidt man kunde fastholde Kravet om, at Erstatningen skulde fastsættes til en aarlig Afgift, og at man saa lod Spørgsmaalet om Beløbets Størrelse hvile, til man havde faaet Svar. Det vilde være meget uheldigt at fravige Kravet om en aarlig Afgift, da Erstatningen derved sikkert i alle Tilfælde vilde blive større end en Sum en-gang for alle.

M a g n u s N i e l s e n kunde ganske tiltræde Formandens Forslag.

Det vedtoges at rette en Forespørgsel til Mi-nisteriet, hvorvidt Kommunen har retligt Krav paa, at Erstatningen fastsættes til en aarlig Afgift.

9. (J. Nr. 74—1912). Meddelelse fra Formanden an-gaaende **Aabysagen**.

F o r m a n d e n erindrede om, at det i sin Tid var blevet vedtaget at anlægge Sag mod Lods-ejerne baade Nord og Syd for Aaen, hvor den ny Bro var blevet bygget, for at faa Skellinien konstateret. Overretssagfører Johan Pedersen havde fra først af ført Sagen for Byen, men efter at han

havde frasagt sig den, havde man overdraget den til Overretssagfører Stampe, fra hvem der nu var fremkommet en udførlig Beretning om Sagen. Da der i sin Tid var blevet nedsat et Udvalg for Sagen, ganske vist nærmest for en Forhandling angaaende Køb af Konsortiets Jord, vilde Taleren anse det for rettest, at Beretningen blev overgivet til dette Udvalg.

N i e l s J e n s e n spurgte, om den foreliggende Sag ikke faldt sammen med Spørgsmaalet om at skaffe Adgang til den ny Losseplads i Mølleengen.

F o r m a n d e n kunde ikke give noget bestemt Svar paa Hr. Niels Jensens Spørgsmaal, men mente, at dette kunde tages under Overvejelse.

Det vedtoges at henvise Sagen til det tidligere nedsatte Udvalg: Jakob Jensen, N. Joh. Laursen, Mikael Johansen, Simonsen og Formanden.

10. (J. Nr. 52---1912). Henstilling fra Udvalget angaaende **Besættelse af Stadsgartnerembedet.**

F o r m a n d e n udtalte, at da Udvalget havde været enigt om, at det vanskeligt kunde udtale sig om Ansøgnernes Kvalifikationer, havde det forespurgt Borgmester Marstrand i København, om han ikke kunde anvise en Mand, der kunde yde Udvalget fornøden Bistand med Hensyn til Besættelsen af Stadsgartnerembedet. Borgmester Marstrand havde da henvist til Københavns Kommunes Gartner, Fabricius Hansen, som derefter havde faaet samtlige Ansøgninger tilsendt, og fra hvem der nu forelaa Indstilling. I denne rejstes imidlertid Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde lade en enkelt af Ansøgerne, Havearkitekt Böttiger, som Fabricius Hansen meget stærkt pegede paa, komme i Betragtning, uagtet Böttiger havde erklæret, at han ikke kunde fraskrive sig Retten til at paatage sig privat Arbejde. Samtidig gjorde Fabricius

Hansen opmærksom paa, at han meget godt kunde paatage sig privat Arbejde med Projektering af Anlæg. Skulde Byraadet være tilbøjelig til at ville betragte Fabricius Hansens Indstilling som Indstilling fra Udvalget, var der intet til Hinder derfor, men ellers skulde Udvalget gøre anden Indstilling. Foreløbig ønskede det at høre, om Byraadet kunde være tilbøjeligt til i nogen Grad at fravige Instruksens Bestemmelse om, at Stadsgartneren ikke maatte paatage sig lønnet privat Arbejde.

Niels Jensen kunde ikke gaa med til at give Stadsgartneren Ret til at paatage sig privat Arbejde, da Lønnen var saaledes, at der nok kunde leves af den.

Formanden havde intet imod som et første Resultat at slaa fast, at Instruksens Bestemmelser ikke kunde fraviges.

Jakob Jensen bemærkede, at naar man skulde have en Stadsgartner, burde man søge at faa en Mand, der virkelig kunde magte Opgaven. Ansatte man en Mand, der ikke havde den tilstrækkelige Uddannelse, skulde man have ekstra Assistance, hver Gang et større Arbejde laa for. Mellem Ansøgerne var der imidlertid kun een virkelig uddannet Havearkitekt, som muligvis, fordi han var den eneste, havde stillet Krav om Ret til at paatage sig privat Arbejde. Taleren troede dog, at hvis vedkommende blev stillet overfor Valget mellem at miste Pladsen eller give Afkald paa den af ham ønskede Ret, vilde han tage Pladsen. Denne ene virkelig uddannede Havearkitekt var Böttiger, og det var næppe for mere end de første Aar, han ønskede Lov til at paatage sig privat Arbejde. Taleren kunde da godt tænke sig, at man — uden at give Böttiger no-

gen egentlig Ret — ordnede Sagen saaledes, at Udvalget efter Ansøgning kunde tillade ham lejlighedsvis at projektere et eller andet Anlæg. Taleren indsaa meget vel, at en saadan Ordning ikke var helt tiltalende, men man havde jo dog Tilfælde, hvor man havde givet Embedsmænd Lov til at paatage sig et eller andet Lejlighedsarbejde, den tidligere Havneingeniør havde saaledes projekteret flere udenbys Havnearbejder, ligesom man ogsaa havde Tilfælde, hvor man selv havde henvendt sig til andre Byer om Assistance af deres Embedsmænd. Saaledes kunde det ogsaa nu tænkes, at mindre Byer kunde henvende sig til Aarhus om Projektion af deres Haveanlæg. Hovedsagen var, at man fik en teknisk kyndig Mand.

M i k a e l J o h a n s e n var nærmest enig med Hr. Niels Jensen. Hidtil havde man arbejdet paa, at Embedsmændene ikke skulde have Ret til at paatage sig privat Arbejde, saa det vilde være et Tilbageskridt, om man nu indrømmede denne Ret. En almindelig, dygtig Gartner kunde ogsaa nok passe Byens Anlæg. Bøttiger var ganske vist dygtig, men efter Sigende ogsaa meget dyr. At ansætte en saa videnskabeligt uddannet Mand for Byens ret smaa Anlæg vilde sikkert blive ret kostbart i det lange Løb. Taleren vilde finde det rigtigt, om Udvalget indstillede nogle af de andre Ansøgere, ligesom han ogsaa vilde bede Udvalget sætte sig ind i Regnskabet for det af Bøttiger projekterede Anlæg ved »Varna«.

J a c o b s e n forekom det, at man ikke burde give Stadsgartneren Ret til at paatage sig privat Arbejde. Maaske var det nødvendigt ved visse Lejligheder at have Assistance af en virkelig dygtig Havearkitekt, men det vigtigste var dog at faa en praktisk Mand, der med Økonomi kunde

passé Byens Anlæg. Taleren troede ligesom Hr. Mikael Johansen, at Böttiger vilde blive for dyr, og mente, at der mellem Ansøgerne var mange praktiske Gartnere, der meget vel kunde projektere Anlæg.

Niels Jensen hævdede, at naar Böttiger ikke havde indgivet sin Ansøgning om Pladsen i Overensstemmelse med de Vilkaar, hvormed den var udbudt, saa kunde man ikke forhandle med ham. Blandt Ansøgerne var mange udmærket kvalificerede Folk, blandt andre Røjkjær.

Mousten syntes, Sagen maatte afgøres efter, om Böttiger var Praktiker, som han var Teoretiker. Skønnede man, at Böttiger var praktisk, var han netop den Mand, man havde Brug for. Taleren fandt det ogsaa uheldigt at give Stadsgartneren Ret til at paatage sig privat Arbejde, men saa dog ingen Fare deri, naar der skulde søges om Tilladelse for hvert enkelt Tilfælde. Maaske vilde Böttiger dog frafalde sit Krav, hvis Lønnen blev forhøjet med en 300 Kr., eller man tillagde Embedet fri Bolig i Huset i Haveselskabets Have.

Samuel sen vilde finde det uheldigt at give Stadsgartneren Tilladelse til at paatage sig privat Arbejde, selv om Tilladelsen skulde søges i hvert enkelt Tilfælde. Noget andet var det naturligvis, om den, der blev ansat, var forpligtet til at fuldføre et eller andet paabegyndt Arbejde; dertil var det rimeligt, at man gav Lov. Byens Anlæg kunde heller næppe blive saa omfattende, at det var nødvendigt at ansætte en Mand med en saa videnskabelig Uddannelse som Böttigers. Skulde Böttiger ikke frafalde sit Krav, burde man tage en af de andre Ansøgere, af hvilke mange syntes Taleren velkvalificerede.

Jakob Jensen syntes, at den Tale, der hidtil var ført om Byens Anlæg, ikke tydede stort paa Sans eller Interesse for disse. Man havde ikke engang Sans for Anlæg af brede Gader. For en halv Snes Aar siden var det en ren Forbrydelse at tale om brede Gader, og Folk faldt i Forundring, naar der taltes om en Smule Plantning. Byen trængte i Virkeligheden ikke blot til nye Anlæg, men ogsaa til Udvidelse af de gamle, og den Tid var da ej heller fjern, da man maatte skride til Udvidelse af Haveselskabets Have. Taleren skulde ikke udtale sig om, hvad Böttigers Arbejde ved »Varna« havde kostet, forøvrigt havde Udvalget jo endnu ikke aflagt Regnskab for hele Foretagendet derude, derimod havde han en Anelse om, at Jordarbejdet havde kostet meget med de Omforandringer, der skete i den oprinde Plan. Disse dyre Omforandringer skyldtes, at man ikke fra først af havde en Havearkitekt, der paa Papiret kunde vise, hvorledes det hele vilde komme til at se ud. Havde man da haft en Havearkitekt, vilde man have sparet mange Penge, men Böttiger var først kommet til, da man var kørt fast. Da den ny Kirkegaard skulde projekteres, maatte man ty til København og hente en meget dyr Assistance. Naturligvis vilde det have været heldigt, om man havde haft flere at vælge imellem, men nu havde det stillet sig saaledes, at kun en af Ansøgerne havde de Kvalifikationer, som Taleren ansaa for nødvendige. Selvfølgelig skulde den, man antog, hvem det end blev, have Lov til at fuldføre de Arbejder, han muligvis i Forvejen havde paataget sig. Taleren vilde meget beklage, om man skulde blive nødt til at tage en ret og slet Gartner, og kunde godt tænke sig Sagen taget saaledes, at man betydede Böttiger,

at han havde en Chance for at faa Pladsen, hvis han vilde frafalde sit Krav om Ret til at paatage sig privat Arbejde.

C l e m e n s e n skulde indrømme, at han, da man vedtog at ansætte en Stadsgartner, havde tænkt sig lidt mere end en almindelig Anlægs-gartner. Han skulde ikke udtale sig om Ansøger-nes Kvalifikationer, men troede dog, at en Løn paa 2000 Kr. var vel lille i Forhold til de Kvalifikationer, man ventede at finde hos den Mand, der blev ansat. Taleren var enig i, at Embeds-mænd ikke skulde have Lov til at paatage sig privat Arbejde, men syntes dog ikke, det i dette Tilfælde spillede nogen Rolle, om man gjorde en lille Indrømmelse. Det heldigste vilde sikkert være, at Udvalget tog Sagen tilbage for at overveje, om Lønnen ikke kunde sættes noget op.

M i k a e l J o h a n s e n kunde ikke se, hvorledes man skulde faa Raad til nye Anlæg i de kommende Aar. Da Pladsen jo sikkert var opslaaet med Angivelse af Lønforholdene, kunde man ikke godt tilbyde en enkelt af Ansøgerne noget mere. Dette vilde i hvert Fald være et ret farligt Præcedens. Taleren anbefalede, at vælge en af de andre Ansøgere.

C h r i s t e n s e n bemærkede, at det af Fabri-cius Hansens Erklæring syntes at fremgaa, at Bøttiger ikke var den praktiske Mand, man havde tænkt sig at ansætte, saa man maatte være klar over, at man, hvis Bøttiger fik Pladsen, maatte have en praktisk Mand ved Siden af til at varetage det daglige Arbejde. Kravet om, at Stadsgartneren ikke maatte paatage sig privat Arbejde, maatte fastholdes. Skulde Bøttiger imidlertid være villig til at frafalde sit Krav, og man tillige vilde ansætte en praktisk Mand til det daglige Arbejde,

skulde Taleren ikke modsætte sig at vælge Böttiger, hvis hele Ordningen saa ikke blev for dyr. I Fabricius Hansens Erklæring stod der noget om, at han med Hensyn til visse Ting ikke kunde anbefale Gartner Hald i Haveselskabets Have. Det vilde være rart at vide, hvad Fabricius Hansen her sigtede til.

Carl Laursen sluttede sig til Tanken om, at man ikke skulde give Stadsgartneren Lov til at paatage sig privat Arbejde. Böttiger var efter Sigende ikke nogen praktisk Mand, saa Taleren var bange for, at han vilde blive for dyr.

Jacobsen mente, at Böttiger kunde blive indstillet sammen med andre, hvis han frafaldt sit Krav. Da Pladsen ikke var oplaaet med fri Bolig, kunde der ikke være Tale om at gaa den af Hr. Mousten foreslaaede Vej.

Mikael Johansen var enig med Hr. Christensen i at finde det mærkeligt, at Fabricius Hansen vilde udtale sig som sket om Hald. Vidste Fabricius Hansen noget bestemt, burde han udtale sig derom og ikke komme med forblommede Udtalelser, der nærmede sig en Insinuation.

Jakob Jensen kunde ikke kalde det oplysende, som forelaa fra Fabricius Hansen.

Sagen udsattes.

11. (J. Nr. 10¹⁴—1911). **Valg af et Medlem til Skolekommissionen** i Stedet for Sagfører Valdemar Christensen, der er afgaaet ved Døden.

Formanden meddelte, at Sagen atter var begæret udsat. Han maatte imidlertid nu bede Medlemmerne komme med Forslag til Valget til næste Møde.

Sagen udsattes.

12. (J. Nr. 41—1912). Forslag fra Udvalget angaaende en ny Brandvedtægt om **Opsigelse af Brand- og**

Bygningsinspektør Springborg og Assistent Bøstrup til Fratrædelse den 31. Marts 1913.

Harald Jensen erindrede om, hvorledes Sagen angaaende en ny Brandvedtægt var kommet op. Da Brandkommissionen havde gjort Indstilling til Besættelse af Posten som Underbrandinspektør, havde man i Byraadet rejst Spørgsmaal om at ansætte en Mand, der ikke var nævnt i Indstillingen. Der var saa blevet fundet en gammel Brandvedtægt fra 1873, hvorefter det skulde være Brandkommissionen, der foretog Udnævnelsen, og fra socialdemokratisk Side i Byraadet var der saa blevet stillet Forslag om Nedsættelse af et Udvalg til Udarbejdelse af Udkast til en ny Brandvedtægt. Under Forhandlingen om Nedsættelsen af dette Udvalg var da Tanken kommet frem om at dele Brand- og Bygningsinspektørembedet i to, saaledes at der blev en selvstændig Brandinspektør og en Stadsarkitekt. Dette Spørgsmaal var blevet drøftet i Udvalget, hvis Flertal havde givet det sin Tilslutning, og det vilde saaledes være naturligt, at den Person, der nu sad inde med begge Embeder, blev afskediget. Forslag herom blev stillet ved sidste Byraadsmøde, men da var der atter kommet en gammel Vedtægt frem, hvorefter der skulde en anden Opsigelsestid, end Udvalget havde tænkt. Da man ikke kunde vide, om der kunde findes andre gamle Vedtægter, mente Udvalgets Flertal det bedst allerede nu at foretage Opsigelsen til 31. Marts 1913. At Forslaget om Opsigelse af Brand- og Bygningsinspektøren først nu fremkom, skønt der var faldet Udtalelser derom for længe siden i Byraadet, skyldtes, at man vilde give Springborg Tid og Lejlighed til selv at søge sin Afsked. Iøvrigt var Opsigelsen kun foranlediget af rent saglige Hen-

syn for at faa Plads for den ny Ordning. I sit sidste Møde havde Udvalget endvidere fundet det rigtigst ogsaa at opsiges Brandassistenten, idet Assistentposten næppe vilde blive nødvendig, naar man fik en særlig Brandinspektør. Selvfølgelig vilde hverken Springborg eller Bøstrup være udelukkede fra at søge igen lige med alle andre. For Springborg vilde der vel næppe være nogen Grund dertil, da han kunde gaa af med fuld Pension, men for Bøstrup stillede Spørgsmaalet sig anderledes. Taleren vilde benytte Lejligheden til at protestere imod, at det i denne Sag skulde dreje sig om personlig Forfølgelse, saaledes som det var blevet fremsat baade i Dagblade og andre Steder. Der var kun Tale om et rent sagligt Spørgsmaal. Det vilde da sikkert ogsaa staa klart i Erindringen, at hvis der havde været politisk eller personlig Forfølgelse med i Spillet, saa havde der været et Tilfælde, hvor Byraadets Flertal kunde have faaet de paagældende Personer afskediget med en ganske anden Motivering end nu. Det var naturligvis let at tale om politisk og personlig Forfølgelse, for Springborg havde jo altid staaet Flertallets Side noget fjern og fjendsk, men Flertallet vidste af Erfaring meget godt, hvad politisk Forfølgelse betød — de fleste af dets Medlemmer havde sikkert været Genstand derfor — og kunde paa ingen Maade være med dertil. Saavel Springborg som alle andre skulde selvfølgelig have Lov til at have sin Mening.

M i k a e l J o h a n s e n hævdede, at Udvalget var blevet nedsat af Flertallet for at komme med Forslag til en ny Brandvedtægt og ikke for at stille Forslag om at afskedige to Embedsmænd. Begge Højres Medlemmer havde været fraværende, da Beslutningen herom var blevet taget, og havde

altsaa ikke været med til at stille Forslag om Afskedigelsen. Taleren skulde dog ikke nu komme ind paa Sagens Realitet, idet han ønskede paa 6 Medlemmers Vegne at begære Sagen udsat i Henhold til Forretningsordenens § 8. Endvidere vilde han henstille til Formanden at sende Sagen til Erklæring af Bygningskommissionen og Brandkommissionen, ligesom han ogsaa vilde henstille, at næste Behandling af Sagen blev foretaget for aabne Døre.

H a r a l d J e n s e n bemærkede, at Sagen nu formede sig ganske som Udvalgets Flertal havde tænkt sig med Udsættelse Gang paa Gang. Man havde imidlertid nu saa god Tid, at man nok naaede til Ende inden Oktober. Allerede da Udvalget blev nedsat, blev det af Taleren henstillet til dette at overveje, om man ikke skulde opsiges Springborg. En Udtalelse i lignende Retning var senere fremkommet i Raadet. Mod disse gentagne Udtalelser, som kun var fremkommet, for om Springborg, der dog havde tjent Byen i mange Aar, ikke selv vilde søge sin Afsked, var der ikke sket nogen Indvending. Taleren havde intet imod at faa Sagen udsat, da der jo var god Tid; derimod var han mere i Tvivl om Værdien af at sende Sagen til Erklæring af de to Kommissioner, idet der jo kun var Tale om at opsiges et Par Mænd, der mulig stod i Vejen for en ny Ordning af Brandvæsenet. Om man havde Ret til at sende Sagen til de to Kommissioner uden Afstemning, vilde Taleren spørge Formanden.

S i m o n s e n fandt det ubetimeligt at sende Sagen til Erklæring af nogen Kommission, da Byraadet jo endnu ikke havde udtalt sig om, hvad det selv ønskede. Udvalgets Spørgsmaal til Byraadet var, om Bygnings- og Brandinspektør-

embedet skulde deles, og om de to paagældende Embedsmænd som Følge heraf skulde afskediges. Vedtog man det første Spørgsmaal, fulgte det andet af sig selv. Taleren henstillede til Formanden at efterkomme Hr. Mikael Johansens Ønske om næste Gang at behandle Sagen for aabne Døre. En offentlig Behandling vilde i dette Tilfælde være den naturligste Sag af Verden, og den vilde bidrage mægtigt til at udelukke den Tale om politisk Forfølgelse, som man fra en vis Side saa stærkt gjorde gældende.

S a m u e l s e n syntes, at Hr. Mikael Johansens Forslag om at indhente de to Kommissioners Erklæring kom lidt for tidligt. Ingen af de to Kommissioner kunde vel have noget imod, at Brandvæsenet og Bygningsvæsenet fik hver sin Chef. Naar der kom Forslag om en ny Brandvedtægt, vilde det derimod være naturligt at indhente Erklæring.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at det vilde koste mange Penge, hvis Forslaget blev vedtaget, og at det var tidligt nok at komme med Forslag om Afskedigelse af de to Embedsmænd, naar der forelaa Udkast til en ny Vedtægt. Taleren var glad ved Hr. Harald Jensens Udtalelse om, at man i det store og hele havde været tilfreds med Springborg.

H a r a l d J e n s e n havde intet imod at faa Sagen behandlet for aabne Døre, tværtimod. Der var fremkommet adskillige Skumlerier om Socialistflertallet, dem vilde det være heldigt at komme ind paa. Her fra Byen var der saaledes blevet sendt en Korrespondance til et Hovedstadsblad om, at Forvalteren paa »De gamles Hjem« var en gammel veltjent Mand, som Byraadets Flertal paa det grusomste havde afskediget. Naar

man vidste, at vedkommende Mand flere Gange havde forsømt sin Pligt, var det lige haardt nok, at den Slags skulde slaas Flertallet i Ansigtet, og saa var det heldigt at faa en offentlig Forhandling, hvor den Slags kunde blive belyst. En anden Sag var det, om man ikke gjorde vedkommende Mænd en Bjørnetjeneste, men det maatte de Herrer, som havde stillet Forslag om offentlig Behandling, selv tage Ansvaret for. Taleren havde ikke sagt, at man i det store og hele var tilfreds med Springborg, men kun at denne havde tjent Byen i mange Aar.

Møller maatte bestemt hævde, at Byraadets Mindretal ikke kunde have noget Ansvar for nogen Korrespondance til Bladene.

Formanden bemærkede, at Spørgsmaalene om offentlig Behandling og om at indhente Kommissionernes Erklæring egentlig henhørte under Formandens Afgørelse. Om man skulde indhente Kommissionernes Erklæring, skulde Taleren ikke udtale sig om i Dag, og om man skulde behandle Sagen i et offentligt Møde, havde han en noget afvisende Mening, idet han ikke troede, at hverken Behandlingen eller Tonen, hvori den vilde komme til at foregaa, blev bedre, hvis Sagen kom for aabne Døre. Han skulde imidlertid overveje Sagen.

Sagen begæredes udsat af 6 Medlemmer i Henhold til Forretningsordenens § 8.

13. (J. Nr. 13¹—1912). Andragende fra Politibetjent Mikkelsen om **Refusion af et Beløb af 8 Kr.**, som han har maattet erlægge for Konsultation af en Øjenlæge samt til Anskaffelse af Brillen.

Bevilgedes.

14. (J. Nr. 72—1912). Andragende fra Skolebetjent Chr. Jespersen om **Afsked med Pension** fra 1. Juli d. A. at regne.

Bevilgedes.

15. (J. Nr. 24¹⁰—1912). Andragende fra Erik Lauritz Hansen om **Fuldmyndighedsbevilling.**

Kunde ikke anbefales.

16. (J. Nr. 73—1912). Forespørgsel fra Skovudvalget angaaende **Restaurationen ved Silistria.**

Formanden erindrede om, at Byraadet for godt et Aars Tid siden havde besluttet at nedlægge Silistria Vandmølle med den der drevne Afholdsbeværtning, Der havde imidlertid rejst sig forskellige Vanskeligheder for Beslutningens Realisation, idet der ikke var blevet gjort noget antageligt Bud paa Bygninger og Inventar, medens der var blevet rejst en Stemning i Byen for at bevare Stedet som Udflugtssted. Samtidig var der til Udvalget kommet Tilbud fra forskellige Beværtere, som gerne vilde overtage Restaurationen, en havde endog budt 1200 Kr i aarlig Leje. For sit Vedkommende saa Taleren egentlig helst, at man fastholdt Beslutningen om at nedlægge baade Møllen og Restaurationen, og han kunde nok have Lyst til at se, hvor stor Stemningen for dens Bevarelse var blandt Borgerne. Skulde man bevare Restaurationen, burde det i hvert Fald kun være som et Sted, hvor der kunde faas Vand paa Maskine. Udvalget havde imidlertid ikke kunnet blive enigt, og det kom nu til Byraadet med Forespørgsel, om Beslutningen skulde fastholdes, eller om man vilde bemyndige Udvalget til enten at udbyde Lejeretten offentlig eller til at forhandle med Værterne paa Varna og Ørnereden om Overtagelse af Beværtningen, hvad de var villige til.

Simonsen troede det heldigst at bibeholde Beværtningen, men selvfølgelig kun som Afholdsrestauration. Forudsætningerne for Beslutningen om Nedlæggelse af Møllen og Beværtningen var ikke sket Fyldest, idet man nu fra sagkyndig Side

hævdede, at Huset og Stalden udmærket kunde staa længe endnu uden større Bekostning, og idet Værterne paa Varna og Ørnereden ikke vilde vedstaa deres Tilbud om at give 700 Kr. i Erstatning for Restaurationens Nedlæggelse. Kommunen havde altsaa intet andet Hensyn at tage end at skaffe sig saa stor Indtægt som muligt af Stedet, og dertil var der kun en Vej, nemlig at udbyde Lejeretten offentlig. Dog burde der foretages enkelte mindre Forandringer. Stalden burde saaledes stives af indvendig og afpudsnes, og alle Bygninger med Undtagelse af den og Møllehuset burde fjernes. Endelig burde man tilpligte den Mand, der overtog Stedet, at indrette Nødtørftsrum i den ene Ende af Stalden, hvor der var to tomme Rum.

Formanden fandt det urimeligt at lave en gammel Møllebygning om til Restauration, efter at man havde bygget to smukke Pavilloner. Hvorledes man end indrettede de gamle Bygninger, kunde man kun opnaa upraktiske og uhyggelige Lokaler, hvorimod det var givet, at man vilde berede de to Pavilloner ret store Tab.

Harald Jensen vilde meget nødig, at Silistria ganske forsvandt som Traktørsted. »Friheden» havde i sin Tid været et yndet Tilflugtssted for Smaakaarsfolk, men det tidligere Folkeliv der var nu ganske borte. Skulde Silistria nu ogsaa miste sit gamle Præg, vilde det kun være paa Bekostning af et Stykke Folkeliv, som det vel var værd at bevare. Taleren var uenig med Hr. Simonsen i, at Lejeretten skulde udbydes offentlig, da det efter hans Mening ikke var Byens Opgave at faa saa meget ud af Stedet som muligt. Om man fik 2—300 Kr. mere eller mindre i Lejeindtægt, betød intet for Byen, Hovedsagen

var at faa en Mand, der vilde holde Orden og paase, at der ingen som helst Udartning fandt Sted. Det rigtigste vilde derfor være kun at gøre det aller nødvendigste ved Bygningerne og saa lade Skovudvalget selv sætte en rimelig Pris, som det mente, en Mand kunde være tjent med at give, og derefter vælge denne Mand mellem dem, der tilbød sig. Ved at udleje Stedet til den højestbydende, vilde man kun opnaa at tvinge vedkommende Vært ind paa en Driftsmaade, som man ikke ønskede. Ligeledes vilde det være urigtigt at give de to Værter ved Varna og Ørnereden Fortrinsret til at overtage Restaurationen ved Silistria, da det vilde være i deres Interesse at trække Folk derfra og hen til deres egne Forretninger.

Mikael Johansen hævdede, at Forudsætningen for Opførelsen af Pavillonerne ved Varna og Ørnereden havde været Nedlæggelse af Beværtningerne ved Thors Mølle og Silistria. Med disse to var der nu ialt 6 Restaurationer i Marselisborg Skov, og det var for mange. Maaske var der nogen Stemning i Byen for at bevare Silistria, men man kunde heller ikke rette sig efter enhver Folkestemning, der maatte ogsaa tages Hensyn til den sunde Fornuft. Skulde Beværtningen ved Silistria imidlertid opretholdes, burde de to Værter ved Varna og Ørnereden have Fortrinsret til den. En Ting vilde man i hvert Fald være sikker paa, hvis de fik den, nemlig at der ikke vilde blive solgt Spiritus der. Byen var pekuniært interesseret i, at de to Pavilloner gik saa godt som muligt, hvad der iøvrigt ogsaa havde Betydning udad til. Taleren var enig med Hr. Harald Jensen i, at det afgørende ikke var, om Byen fik et Par Hundrede Kroner mere eller mindre i Lejeindtægt.

Jakob Jensen mente, at man maatte være

færdig med at give de to Værter Fortrinsret, naar de ikke vilde staa ved deres Ord om at give 700 Kr. i Erstatning for Nedlæggelse af Restaurationen ved Silistria. Masser af Mennesker søgte hver Dag Sommeren igennem til Stranden ved Silistria, saa det burde være saaledes der, at de dog kunde faa noget at læske sig paa. De Folk, der kom der, ønskede Værten ved Varna desuden slet ikke at faa i sin Forretning, dem havde han jo jaget bort fra Begyndelsen af. En Restauration ved Silistria vilde altsaa næppe ramme Varna, men mere Ørnereden. Taleren var ikke stemt for, at de to Værter skulde overtage Silistria, da han var bange for, at Betjeningen der saa let vilde blive saaledes, at Folk trak derfra. Stranden ved Silistria var overordentlig smuk, og Taleren kunde tænke sig, at der inden længe kunde blive lagt et Badeetablissement der.

Clemensen havde ligesom i Fjor den Anskuelse, at det vilde blive et stort Savn for en stor Del af Byens Befolkning, hvis Restaurationen ved Silistria blev nedlagt. Naar man jævnlig saa det Folkeliv, der udfoldede sig der, kunde man ikke stemme for at nedlægge Stedet. Taleren kunde derfor ganske slutte sig til Hr. Harald Jensens Udtalelse om at beholde Silistria i den nuværende Skikkelse. Derimod kunde han ikke dele Hr. Simonsens Anskuelse om, at man skulde lave om paa de gamle Bygninger, som slet ikke var værd at lave om, men som dog kunde staa en Aarrække endnu, og som passede udmærket til Forholdene. Hovedsagen var at finde en Ordning, hvorefter de gamle Forhold kunde bevares.

Simonsen havde ikke tænkt paa nogen Udvidelse af Beværtningen. Han kunde slutte sig til Hr. Harald Jensens Mening om, at Værterne

ved Varna og Ørnereden ikke burde have Restaurationen ved Silistria, men han troede vedblivende, at man vanskeligt naaede til en tilfredsstillende Ordning, uden at Lejeretten blev udbudt. Endvidere mente han stadig, at der burde foretages nogle mindre Forandringer ved de gamle Bygninger, og han begreb ikke, at Sundhedskommissionen kunde tillade Nødtørftsanstalter og Opvadskeum af den Beskaffenhed som de nuværende ved Silistria.

J a c o b s e n kunde godt forstaa, at Værterne ved Varna og Ørnereden ikke var glade ved Restaurationen ved Silistria. Havde de imidlertid den Anskuelse, at den skadede dem meget, var de vel ikke gaaet fra deres Tilbud. Efter Talerens Mening var Silistria mere til Gavn end til Skade for Ørnereden. Hvis Silistria ikke skulde offentlig udbydes, vilde Taleren være imod, at de to Værter ved Pavillonerne fik Stedet 1200 Kr., som der var budt, var en god Pris, men skulde den kunne gives, maatte vedkommende Mand ogsaa have Lov til at udskænke andet end »Vand paa Maskine«.

H a r a l d J e n s e n hævdede, at man maatte have nogle Steder, hvor Folk kunde tage hen med deres Madkurve, og at Thors Mølle var utilstrækkelig. Der burde omforandres saa lidt som muligt ved Silistria, saaledes at det gamle Præg kunde blive bevaret. Taleren kunde vedblivende ikke indse, at offentlig Udbydelse vilde være heldig, da Hovedsagen var at faa de bedst mulige Forhold for det Publikum, der søgte Stedet. Taleren foreslog at lade Udvalget fastsætte en rimelig Lejeafgift og saa lade de lysthavende Restauratører give Ansøgning ind, hvorefter Pladsen kunde besættes som enhver anden Plads.

Carl Laursen anbefalede at beholde Silistria i den nuværende Form. Den tidligere Lejer vilde godt beholde Stedet, saa Taleren skulde henstille til Udvalget ogsaa at tage Hensyn til ham. Som yderligere Grund til at beholde denne Mand kunde fremhæves, at hans Mark stødte lige op til Silistria.

Mousten kunde ligeledes anbefale at beholde Silistria i den nuværende Skikkelse. Han henstillede til Skovudvalget snart at fremlægge Regnskab for Opførelsen af Pavillonerne ved Varna og Ørnereden.

Formanden fastslog som Resultat af Forhandlingen, at der var Stemning for at beholde Silistria i den hidtidige Form og at gøre saa lidt som muligt ved Bygningerne. Udvalget skulde saa tage under Overvejelse, hvorledes Stedet kunde udbydes.

Sagen udsattes.

